A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (nyolcadik tanács)

2011. március 24.*

A T-384/06. sz. ügyben,

az **IBP Ltd** (székhelye**:** Tipton [Egyesült Királyság]),

az **International Building Products France SA** (székhelye: Sartrouville [Franciaország])

(képviselik őket: M. Clough QC és A. Aldred solicitor)

felpereseknek

az **Európai Bizottság** (képviselik: F. Castillo de la Torre és Bottka V., meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen

* Az eljárás nyelve: angol.

az [EK] 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke értelmében megindított eljárás[ban] (COMP/F-1/38.121 – „szerelvények”-ügy) 2006. szeptember 20-án hozott C (2006) 4180 bizottsági határozat részleges megsemmisítése iránti kérelem, valamint másodlagosan a felperesekre az említett határozatban kiszabott bírság összegének csökkentése iránti kérelem tárgyában,

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács),

tagjai: M. E. Martins Ribeiro elnök, N. Wahl (előadó) és A. Dittrich bírák,

hivatalvezető: T. Weiler tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2010. február 4-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita előzményei

1 Az [EK] 81. cikk és az EGT-Megállapodás 53. cikke értelmében megindított eljárás[ban] (COMP/F-1/38.121 – „szerelvények”-ügy) 2006. szeptember 20-án

hozott C (2006) 4180 határozatban (összefoglaló: HL 2007. L 283., 63. o., a továbbiakban: megtámadott határozat) az Európai Közösségek Bizottsága megállapította, hogy több vállalkozás megsértette az EK 81. cikk (1) bekezdését és az Európai Gazdasági Térségről (EGT) szóló megállapodás 53. cikkét azzal, hogy az 1988. december 31. és 2004. április 1-je közötti különböző időszakokban részt vettek a közösségi versenyszabályok egységes, összetett és folyamatos megsértésében, amely a rézből és rézötvözetből készült szerelvényeknek az EGT területét lefedő piacán versenyellenes megállapodások és összehangolt magatartások összességében nyilvánult meg. A jogsértés az árak rögzítésében, az árakra, engedményekre és visszatérítésekre vonatkozó listákban és az áremelések alkalmazási mechanizmusaiban való megállapodásban, a nemzeti piacok és az ügyfelek felosztásában és egyéb kereskedelmi információk cseréjében, valamint rendszeres találkozókon való részvételben és egyéb, a jogsértés megkönnyítését célzó kapcsolatok fenntartásában állt.

2 A felperesek, az IBP Ltd és az International Building Products France SA (a továbbiakban: IBP France) a megtámadott határozat címzettjei között szerepelnek.

3 Az IBP France 100%-ban az IBP leányvállalata. Az IBP-t 2001-ben az Oystertec plc alapította annak érdekében, hogy 2001. november 23-án megszerezze a Delta plc-től a korábbi IBP holdingtársaság (amelyet IBP Ltd-nek is hívtak, majd felvette az Aldway Nine Ltd nevet) eszközeit és leányvállalatainak, köztük az IBP France-nak a részvényeit. Az Oystertec 2005. június 1-jén az Advanced Fluid Connections plc-re (a továbbiakban: AFC) változtatta a nevét. Az AFC-t 2006. március 24-én bírói zár alá helyezték. A zárgondnokok 2006. március 25-én az AFC összes eszközét értékesítették a Celestial Wing Ltd-nek, amely eszközök között szerepeltek a felperesek és az International Building Products GmbH (a továbbiakban: IBP Németország) eszközei is. A Celestial Wing akkoriban 100%-ban az Endless LLP, egy tőkebefektetési alap leányvállalata volt. A Celestial Wing 2006. szeptember 15-én a Pearl Fittings Ltd-vé alakult át (a megtámadott határozat (35) preambulumbekezdése). A High Court of Justice (England & Wales) (Legfelső Bíróság, Anglia és Wales, Egyesült Királyság) Richards

nevű bírája 2007. március 2-i két végzésével fizetésképtelenségi eljárást indított a felperesekkel szemben, és az említett eljárás időtartamára két vagyonfelügyelőt jelölt ki.

4 A Mueller Industries Inc., egy másik rézszerelvénygyártó, 2001. január 9-én tájékoztatta a Bizottságot a szerelvények ágazatában és más, a rézcsövek piacával összefüggő iparágakban fennálló kartellről, és arról, hogy a kartellügyek esetében a bírságok alóli mentességről és a bírságok csökkentéséről szóló bizottsági közlemény (HL 1996. C 207., 4. o., a továbbiakban: 1996. évi engedékenységi közlemény) alapján együtt kíván működni (a megtámadott határozat (114) preambulumbekezdése).

5 A Bizottság 2001. március 22-én és 23-án a rézből készült csövekkel és szerelvényekkel kapcsolatos vizsgálat keretében az [EK 81.] és az [EK 82.] cikk végrehajtásáról szóló első, 1962. február 6-i 17. tanácsi rendelet (HL 1962. 13., 204. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 3. o.) 14. cikkének (3) bekezdése alapján több vállalkozás helyiségeiben be nem jelentett vizsgálatokat végzett (a megtámadott határozat (119) preambulumbekezdése).

6 Ezen első vizsgálatokat követően a Bizottság 2001 áprilisában a rézcsövekkel kapcsolatos vizsgálatát három külön eljárásra különítette el, azaz a COMP/E-1/38.069 – „rézből készült vízvezetékcsövek”-ügyre, a COMP/F-1/38.121 – „szerelvények”-ügyre és a COMP/E-1/38.240 – „ipari csövek”-ügyre vonatkozó eljárásra (a megtámadott határozat (120) preambulumbekezdése).

7 A Bizottság 2001. április 24-én és 25-én további be nem jelentett vizsgálatokat végzett a Delta, egy nemzetközi mérnöki cégcsoportot vezető társaság helyiségeiben, amely cégcsoport „Tervezés” elnevezésű részlege több szerelvénygyártót foglalt magában. E vizsgálatok kizárólag a szerelvényekre vonatkoztak (a megtámadott határozat (121) preambulumbekezdése).

8 A Bizottság 2002 februárjától/márciusától kezdve a 17. rendelet 11. cikke, majd az [EK] 81. és az [EK] 82. cikkben meghatározott versenyszabályok végrehajtásáról szóló, 2002. december 16-i 1/2003/EK tanácsi rendelet (HL 2003. L 1., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 2. kötet, 205. o.) 18. cikke alapján több tájékoztatáskérést is intézett az érintett felekhez (a megtámadott határozat (122) preambulumbekezdése).

9 Az IMI plc 2003 szeptemberében kérte az 1996. évi engedékenységi közlemény kedvezményeiből való részesülést. E kérelmet követte a Delta cégcsoport (2004. márciusi) és az FRA.BO SpA (2004. júliusi) kérelme. Az utolsó engedékenység iránti kérelmet az AFC nyújtotta be 2005 májusában (a megtámadott határozat (115)–(118) preambulumbekezdése).

10 A Bizottság 2005. szeptember 22-én a COMP/F-1/38.121 – „szerelvények”-ügy keretében jogsértési eljárást indított, és kifogásközlést fogadott el, amelyet többek között a felperesekkel is közölt (a megtámadott határozat (123) és (124) preambulumbekezdése).

11 A Bizottság 2006. szeptember 20-án elfogadta a megtámadott határozatot.

12 A megtámadott határozat 1. cikkében a Bizottság megállapította, hogy a felperesek megsértették az EK 81. cikkben és az EGT-Megállapodás 53. cikkében foglalt rendelkezéseket, az IBP esetében 2001. november 23-tól 2004. április 1-jéig, az IBP France esetében pedig (a Delta vállalkozás keretében) 1998. április 4-től 2001. november 23-ig és (az AFC vállalkozás keretében) 2001. november 23-tól 2004. április 1-jéig.

13 A Bizottság e jogsértés miatt 18,08 millió euró összegű bírságot szabott ki az AFC-re, amelynek megfizetésére 11,26 millió euróig egyetemlegesen kötelezte az IBP-t (a megtámadott határozat 2. cikke c) pontjának i. alpontja), 5,63 millió euróig pedig egyetemlegesen kötelezte az IBP France-t (a megtámadott határozat 2. cikke c) pontjának

ii. alpontja). A Bizottság e jogsértés miatt 28,31 millió euró összegű bírságot szabott ki a Deltára is, amelynek megfizetésére 5,63 millió euróig egyetemlegesen kötelezte az IBP France-t (a megtámadott határozat 2. cikke d) pontjának iii. alpontja).

14 Az egyes vállalkozásokra kiszabott bírság összegének megállapítása érdekében a Bizottság a megtámadott határozatban a 17. rendelet 15. cikkének (2) bekezdése és az [ESZAK] 65. cikk (5) bekezdése alapján kiszabott bírság megállapításának módszeréről szóló iránymutatásban (HL 1998. C 9., 3. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 171. o., a továbbiakban: 1998. évi iránymutatás) meghatározott módszert alkalmazta.

15 Először is a bírság kiindulási összegének a jogsértés súlya alapján való megállapítását illetően a Bizottság a jogsértést annak jellege és földrajzi kiterjedése miatt különösen súlyosnak minősítette (a megtámadott határozat (755) preambulumbekezdése).

16 Ezt követően a Bizottság, mivel úgy vélte, hogy az érintett vállalkozások között jelentős különbség van, azokat eltérő bánásmódban részesítette, és e célból az érintett piacon a piaci részesedéseik által meghatározott viszonylagos jelentőségükre támaszkodott. Ez alapján az érintett vállalkozásokat hat kategóriába sorolta (a megtámadott határozat (758) preambulumbekezdése).

17 A Delta vállalkozást a második kategóriába sorolták, amely kategória vonatkozásában a kiindulási összeget 46 millió euróban állapították meg, míg az AFC-t a harmadik kategóriába sorolták, amely vonatkozásában a kiindulási összeget 36 millió euróban állapították meg (a megtámadott határozat (765) preambulumbekezdése).

18 A felperesek jogsértésben való részvételének időtartama miatt az IBP France-ra kiszabott bírság kiindulási összegének első részét 35%-kal növelték a jogsértésben a Delta vállalkozás keretében való részvétele címén, második részét pedig 20%-kal növelték a jogsértésben az AFC vállalkozás keretében való részvétele címén. A IBP-re kiszabott bírság kiindulási összegét 20%-kal növelték.

19 Ezt követően a jogsértésben való részvételnek a Bizottság vizsgálatait követő folytatását súlyosító körülménynek tekintették, amely a Delta, illetve az AFC vállalkozásra kiszabott bírság alapösszegének 60%-os növelését igazolta (a megtámadott határozat (785) preambulumbekezdése). Továbbá 50%-kal növelték az AFC alapösszegét, mivel az AFC félrevezető információkkal szolgált a Bizottság számára (a megtámadott határozat (790) preambulumbekezdése).

20 Az IBP-t illetően az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdése szerinti 10%-os felső határt, azaz a 11,26 millió eurót az IBP teljes világméretű forgalma alapján számították ki. Az IBP France esetében e 10%-os felső határt a bírság összegének azon két részére alkalmazták, amelyek megfizetésére a két egymást követő anyavállalattal egyetemlegesen kötelezték a vállalkozást. Mivel e két rész meghaladta a 10%-os felső határt, úgy tekintették, hogy az IBP France egyetemlegesen köteles azon bírság összege felének megfizetésére, amely megfelel az egymást követő egyik és másik anyavállalata 10%-os felső határának.

21 Az AFC és leányvállalatai az 1996. évi engedékenységi közlemény D. címe (2) bekezdésének első és második franciabekezdésében foglalt rendelkezések alapján a bírság összegének semmilyen csökkentésében nem részesült (a megtámadott határozat (861)–(865) preambulumbekezdése).

Az eljárás és a felek kérelmei

22 A Törvényszék Hivatalához 2006. december 13-án benyújtott keresetlevelükkel a felperesek előterjesztették a jelen keresetet.

23 A Törvényszék elnöke a 2007. március 28-i végzésével elutasította a felperesek által annak érdekében benyújtott ideiglenes intézkedés iránti kérelmet, hogy a megtámadott határozat 2. cikke c) és d) pontjának végrehajtását függesszék fel.

24 Az előadó bíró jelentése alapján a Törvényszék (nyolcadik tanács) úgy döntött, hogy megnyitja a szóbeli szakaszt.

25 A Törvényszék Hivatalához 2010. január 20-án benyújtott levélben a felperesek tájékoztatták a Törvényszéket, hogy válságos pénzügyi helyzetük miatt nem tudnak jelen lenni a tárgyaláson. Ezt követően a Törvényszék, mivel úgy vélte, hogy hasznosnak tűnik tárgyalás tartása annak érdekében, hogy a Bizottság megválaszolhasson bizonyos, az ügy iratai alapján felmerült kérdést, amelyek az iratok alapján nem dönthetők el egyértelműen, a 2010. február 4-i tárgyaláson meghallgatta a Bizottság szóbeli előadásait és a Törvényszék által feltett kérdésekre adott válaszait.

26 A felperesek azt kérik, hogy a Törvényszék:

– a 2001. november 23-tól 2004. április 1-jéig terjedő időszakot illetően az őket érintő részében semmisítse meg a megtámadott határozatot;

– a rájuk kiszabott bírságot törölje, vagy a Törvényszék által megfelelőnek ítélt összegre csökkentse;

– rendelje el az egyrészről a köztük, másrészről pedig a Bizottság és az FRA.BO között a bizonyítékokkal kapcsolatban fennálló viták eldöntéséhez szükséges pervezető intézkedéseket vagy vizsgálatot, a Fédération française des négociants en appareils sanitaires, chauffage, climatisation et canalisations (FNAS, az egészségügyi, fűtő-, légkondicionáló és csatornaberendezéseket forgalmazó nagykereskedők francia szövetsége) találkozóival és B. (FRA.BO) telefonhívásaival, különösen pedig az érintett tanúk – ideértve I.-t, B.-t, T.-t, H.-t, R.-t és D.-t – kihallgatásával, valamint minden olyan más tanúval kapcsolatban, akik kihallgatását a Törvényszék hasznosnak ítéli;

– a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

27 A Bizottság azt kéri, hogy a Törvényszék:

– a keresetet utasítsa el;

– a felpereseket kötelezze a költségek viselésére, ideértve az ideiglenes intézkedés iránti eljárás költségeit is.

A jogkérdésről

28 Keresetük alátámasztására a felperesek két, az EK 81. cikk megsértésére, illetve a bírság összegének hibás kiszámítására alapított jogalapra hivatkoznak.

A pervezető intézkedések, illetve bizonyításfelvétel iránti kérelemről

29 Emlékeztetni kell arra, hogy az eljárási szabályzat 68. cikke 1. §-ának első bekezdése szerint a Törvényszék hivatalból vagy a felek indítványára a felek meghallgatását követően bizonyos tények tekintetében tanúbizonyítás lefolytatását rendelheti el. Ugyanezen rendelkezés harmadik bekezdése szerint a fél által előterjesztett, tanúkihallgatásra irányuló indítványnak pontosan meg kell jelölnie, hogy mely tényekre vonatkozóan és milyen okokból szükséges a tanút kihallgatni.

30 A jogvitában részes fél által benyújtott, pervezető intézkedések, illetve bizonyításfelvétel iránti kérelmek elbírálását illetően emlékeztetni kell arra, hogy egyedül a Törvényszék dönthet az előtte folyamatban lévő üggyel kapcsolatban rendelkezésére álló információk kiegészítésének esetleges szükségességéről (lásd a Bíróság C-260/05. P. sz., Sniace kontra Bizottság ügyben 2007. november 22-én hozott ítéletének [EBHT 2007., I-10005. o.] 77. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

31 Így a Bíróság többek között kimondta, hogy még ha a keresetlevélben megfogalmazott, tanúkihallgatásra irányuló indítvány pontosan megjelöli is, hogy mely tényekre vonatkozóan, illetve milyen okokból szükséges a tanút vagy tanúkat kihallgatni, a jogvita tárgyát és a megnevezett tanúk kihallgatásának szükségességét illetően a Törvényszéknek kell értékelnie az indítvány helytállóságát (a Bíróság C-185/95. P. sz., Baustahlgewebe kontra Bizottság ügyben 1998. december 17-én hozott ítéletének [EBHT 1998., I-8417. o.] 70. pontja, a C-189/02. P., C-202/02. P., C-205/02. P–C-208/02. P. és C-213/02. P. sz., Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 28-án hozott ítéletének [EBHT 2005., I-5425. o.] 68. pontja, valamint a Bíróság C-112/04. P. sz., Marlines kontra Bizottság ügyben 2005. szeptember 15-én hozott végzésének [az EBHT-ban nem tették közzé] 38. pontja).

32 A jelen ügyben a keresetlevélben előadott harmadik kérelemben foglaltak kivételével a felperesek semmilyen indokolással vagy igazolással nem szolgáltak. Ennélfogva e kérelmet el kell utasítani.

Az EK 81. cikk megsértésére alapított, első jogalapról

A felek érvei

33 A felperesek úgy érvelnek, hogy a Bizottság megsértette az EK 81. cikket, mivel az egységes és folyamatos jogsértés fennállására vonatkozó megállapításai nyilvánvaló mérlegelési hibákban szenvednek. Továbbá azt állítják, hogy a Bizottság nem indokolta meg megfelelően a határozatát, és megsértette a meghallgatáshoz való jogukat.

34 A felperesek vitatják a Bizottság azon három meghatározó eseményre vonatkozó értékelését, amelyek alapján a Bizottság megállapította az egységes és folyamatos jogsértés fennállását. Ezen események a következők: a felpereseknek az FNAS találkozóin 2003 júniusa és 2004 áprilisa között való részvétele, néhány versenytárssal Essenben (Németország) 2004. március 18-án tartott találkozó, valamint az FRA.BO és az IBP Banninger Italia Srl két képviselője között 2001 és 2004 áprilisa között lezajlott különböző telefonhívások.

35 Az FNAS találkozóit illetően a felperesek előzetesen azt hangsúlyozzák, hogy a kifogásközlés e találkozókkal kapcsolatban nem vádolta őket jogsértéssel. Továbbá a

kifogásközlést az FNAS-nak címezték, noha nem állapították meg az EK 81. cikk megsértéséért való felelősségét.

36 A felperesek azt állítják, hogy a Bizottság az FNAS találkozóinak beszámolóira támaszkodott, amelyeket – egyetlen kivétellel – a résztvevők nem hagytak jóvá. Ez utóbbiak kizárólag egy jelenléti ívet írtak alá.

37 A felperesek előadják, hogy az FNAS találkozói nem követtek versenyellenes célt. Álláspontjuk alátámasztása érdekében I. nyilatkozatára, valamint az FNAS 2003. június 25-i találkozójára való hivatalos meghívóra támaszkodnak, amely találkozó napirendje egy technikai kérdést érintett, nevezetesen az FNAS-ben tagsággal rendelkező ügyfelek által választott csomagolást. Hozzáteszik, hogy I. aláírta az Oystertec versenyellenes magatartásokkal kapcsolatos politikájára vonatkozó nyilatkozatát. Ezenkívül az FNAS találkozói nem voltak titkosak, mivel az ügyfelek is jelen lehettek.

38 A felperesek úgy érvelnek, hogy az IBP France el kívánt határolódni a Comap SA-nak az árak megvitatására irányuló kísérleteitől. E tekintetben I. nyilatkozatára hivatkoznak, aki állítása szerint mindig úgy cselekedett, hogy az FNAS találkozóin elkerüljék vagy leállítsák a jövőbeli áraknak vagy a bizalmas információk cseréjének a megvitatását.

39 A felperesek előadják, hogy noha egy kereskedő a 2003. november 3-i találkozón valóban megemlítette az IBP France árainak 2004. január 1-jei emelését, az ügyfeleket erről már 2003. október 28-án tájékoztatták, az információ tehát már nem volt bizalmas információ a piacon. Továbbá a felperesek szerint a résztvevők között eluralkodott

gyanakvó légkörre tekintettel kevéssé valószínű, hogy a 2004. január 20-i találkozón egyetértésre jutottak volna.

40 A felperesek azt állítják, hogy a 2004-ben végrehajtott áremelések semmiképpen nem függtek össze az FNAS találkozóival. Az IBP France által a 2003. október 28-i levelében bejelentett áremelést az Oystertec írta elő a felperesek számára. Továbbá a Comap és a Raccord Orléanais SAS által bevezetett áremeléseknek más elfogadható magyarázatai is vannak, így különösen az alapanyagok árának emelkedése.

41 A felperesek szerint ebből az következik, hogy az FNAS találkozói nem képezték a korábbi egységes és folyamatos jogsértés részét, mivel céljuk jogszerű volt, és teljesen különbözött a European Fittings Manufacturers Association (EFMA, európai szerelvénygyártók szövetsége) találkozói előtt vagy után szervezett, ún. „Super EFMA" találkozók céljától.

42 Végül a felperesek úgy érvelnek, hogy a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy az FNAS találkozóinak földrajzi kiterjedése páneurópai volt. Azt állítják, hogy e találkozók Franciaországra korlátozódtak, és csupán utalásokat tettek a többi piacon használt csomagolási egységekre vonatkozóan. A felperesek szerint a többi piac követelményeire vonatkozó jogszerű tárgyalásokról volt szó.

43 Az IBP Allemagne, az R. Woeste & Co. Yorkshire GmbH és a Comap között 2004. március 18-án Essenben tartott találkozót illetően a felperesek azt állítják, hogy a tényállás Bizottság általi értékelése téves. E tekintetben úgy érvelnek, hogy az IBP Németország alkalmazásában álló H. kizárólag a társaságának saját áraira vonatkozó kérdésekre válaszolt, azonban egyáltalán nem tárgyaltak az emelések pontos százalékáról

és végrehajtásuk pontos időpontjáról. Továbbá a felperesek szerint ezen információk már nyilvánosak voltak, következésképpen már nem voltak bizalmasak.

44 A felperesek előadják továbbá, hogy az esseni találkozó volt az egyetlen alkalom a tárgyalásra, azonban azt egyáltalán nem tervezték előre. A felperesek szerint semmilyen bizonyíték nem támasztja alá, hogy továbbra is a vizsgálatok előtt követett céllal azonos célt követtek. Ebből következik, hogy „átfogó terv" hiányában a Bizottság nem állapíthatja meg, hogy e találkozó a korábbi egységes és folyamatos jogsértés részét képezte.

45 Továbbá a felperesek hangsúlyozzák, hogy a kifogásközlés velük szemben nem hivatkozik az esseni találkozóval kapcsolatos kifogásra. A megtámadott határozat e tekintetben szintén hallgat az EK 81. cikknek az IBP Németország vagy az IBP France általi esetleges megsértéséről.

46 A felperesek és egyes versenytársaik közötti telefonos kapcsolatokat illetően a felperesek azt állítják, hogy a megtámadott határozatból kitűnik, hogy a Bizottság kizárólag a 2002. április 10. és 2003. július 17. közötti időszakra vonatkozóan rendelkezik bizonyítékokkal, különösen telefonszámlákkal. Következésképpen a Bizottság nyilvánvaló mérlegelési hibát követett el, amikor megállapította, hogy e bizonyítékok alátámasztják a 2001 márciusától 2004 áprilisáig terjedő időszakra vonatkozó megállapításait.

47 A Bizottság álláspontjának megcáfolása érdekében a felperesek először is arra hivatkoznak, hogy B. (FRA.BO) sokkal gyakrabban kezdeményezte az R.-rel (IBP Banninger Italia) való kapcsolatfelvételt, mint fordítva. A Bizottság állításával ellentétben e hívások teljes időtartama csupán körülbelül egy órát tett ki.

48 Ezt követően a felperesek úgy érvelnek, hogy az említett telefonos kapcsolatoknak más elfogadható magyarázata is van, nevezetesen az, hogy noha az IBP Banninger Italia FRA.BO-nak címzett utolsó számlája 2002 szeptemberéből származik, az FRA. BO továbbra is felvette a kapcsolatot az IBP Banninger Italiával annak érdekében, hogy termékeket vásároljon tőle.

49 A felperesek hozzáteszik, hogy az említett telefonszámlák által lefedett időszak nem esik egybe az IBP Banninger Italia áremeléseivel. Továbbá e telefonszámlák bizonyítják ugyan a hívások megtörténtét, nem bizonyítják azonban azok tartalmát. Az FRA. BO csupán állításokat fogalmazott meg anélkül, hogy azokat okirati bizonyítékokkal alátámasztotta volna, illetve részletes információkkal szolgált volna.

50 Végül a felperesek úgy vélik, hogy – amint az IMI és az Aalberts Industries NV esetében – a jogsértésben való részvételük időtartamát legfeljebb az FNAS találkozóinak időszakára kellene korlátozni.

51 A felperesek úgy vélik, hogy a Bizottság tévesen állapította meg egységes és folyamatos jogsértés fennállását. Először is hangsúlyozzák, hogy nem volt „átfogó terv" vagy „azonos cél". Szerintük a Bizottság egyáltalán nem talált olyan statisztikai információt, amely a 2001-et megelőző időszakra vonatkozó és az ellenőrzési rendszer működését bizonyító információkkal azonos minőségű lett volna. Továbbá úgy érvelnek, hogy „megszakította a folytonossági láncot" az, hogy az Oystertec a versenyjognak való megfelelőséget célzó programot hajtott végre, ami így kizárja az egységes és folyamatos jogsértés megállapítását.

52 A formai szabálytalanságokat illetően a felperesek először is azt állítják, hogy a Bizottság semmilyen megfelelő indokot nem adott elő annak igazolására, hogy miért támaszkodott az FRA.BO nem részletes és meg nem erősített bizonyítékaira, és azt sem fejtette ki, hogy miért használta fel azokat a felperesekkel szemben, az Aalberts Industriesszal szemben azonban nem.

53 Másodszor a felperesek arra hivatkoznak, hogy a közigazgatási eljárásban megsértették a meghallgatáshoz való jogukat. Ez különösen azon ténnyel függ össze, hogy a Bizottság a határozatában őket illetően az FNAS találkozóira támaszkodott, míg a kifogásközlésben ezt nem tette, egyébként pedig e találkozókra nem támaszkodott az AFC-t illetően sem, mivel a Bizottság csak az FNAS-t illetően hivatkozott azokra. A Bizottság továbbá R. magatartására is támaszkodott, miközben az IBP Banninger Italia nem volt a kifogásközlés címzettje, és azt sosem hallgatták meg, és a Bizottság nem állapította meg, hogy B. állításai megsértették az EK 81. cikket.

54 A Bizottság a jogalap elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

55 Előzetesen emlékeztetni kell arra, hogy az EK 81. cikk megsértése nemcsak elszigetelt cselekmény eredménye lehet, hanem cselekmények sorozata, vagy akár folyamatos magatartás eredménye is. Amennyiben a különböző cselekmények – azonos, a közös piacon belüli versenyt torzító céljuk alapján – „átfogó terv" keretébe illeszkednek, a Bizottság az e cselekmények miatti felelősséget jogszerűen róhatja fel az összességében figyelembe vett jogsértésben való részvétel alapján (a Bíróság C-204/00. P., C-205/00. P., C-211/00. P., C-213/00. P., C-217/00. P. és C-219/00. P. sz., Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. január 7-én hozott ítéletének [EBHT 2004., I-123. o.] 258. pontja).

56 Továbbá valamely vállalkozást akkor is felelősnek lehet tekinteni az átfogó kartell miatt, ha bizonyított, hogy e kartellnek közvetlenül csak egy vagy több alkotóelemében vett részt, amennyiben tudta, vagy szükségszerűen tudnia kellett egyrészről, hogy

azon összejátszás, amelyben részt vesz, átfogó terv részét képezi, másrészről pedig, hogy ezen átfogó terv a kartell alkotóelemeinek összességére kiterjed. Ugyanígy azon vállalkozás, amely egységes és összetett jogsértésben olyan saját magatartásával vett részt, amely a jogsértés egészének megvalósításához való hozzájárulásra irányult, az ugyanazon jogsértés keretében más vállalkozások által tanúsított magatartásokért is felelős lehet, az említett jogsértésben való részvételének teljes időszakát illetően. Ez az eset áll fenn, amikor bizonyítást nyer, hogy a kérdéses vállalkozás tudott a többi résztvevő jogsértő magatartásáról, vagy pedig azt ésszerűen előre láthatta, és kész volt ennek kockázatát elfogadni (a Bíróság C-49/92. P. sz., Bizottság kontra Anic Partecipazioni ügyben 1999. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 1999., I-4125. o.] 203. pontja).

57 Az EK 81. cikk (1) bekezdésének megsértésével kapcsolatos bizonyításfelvételt illetően emlékeztetni kell arra, hogy a Bizottságnak pontos és egybehangzó bizonyítékokat kell előterjesztenie azon szilárd meggyőződés alátámasztására, hogy az állítólagos jogsértést elkövették (lásd ebben az értelemben a Bíróság 29/83. és 30/83. sz., CRAM és Rheinzink kontra Bizottság egyesített ügyekben 1984. március 28-án hozott ítéletének [EBHT 1984., 1679. o.] 20. pontját). A bíróságban felmerülő bárminemű kételynek annak a vállalkozásnak a javát kell szolgálnia, amely a jogsértést megállapító határozat címzettje. A bíróság tehát nem állapíthatja meg, hogy a Bizottság jogilag megkövetelt módon bizonyította a kérdéses jogsértés fennállását, amennyiben – különösen a bírságot kiszabó határozat megsemmisítése iránti kereset keretében – a bíróságnak még bármiféle kételye van e kérdéssel kapcsolatosan (a Törvényszék T-38/02. sz., Groupe Danone kontra Bizottság ügyben 2005. október 25-én hozott ítéletének [EBHT 2005., II-4407. o.] 215. pontja).

58 Szintén az állandó ítélkezési gyakorlat szerint nem kell a Bizottság által előterjesztett minden egyes bizonyítéknak eleget tennie e feltételeknek a jogsértés összes elemét tekintve. Elegendő, ha az intézmény által felhozott bizonyítékok a maguk teljességében értékelve megfelelnek e követelménynek (lásd a Törvényszék T-67/00., T-68/00., T-71/00. és T-78/00. sz., JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2004. július 8-án hozott ítéletének [EBHT 2004., II-2501. o.] 180. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

59 Továbbá azok a tevékenységek, amelyekre a versenyellenes megállapodások irányulnak, általában titkosan folynak le, a találkozókat titkosan tartják, és az erre vonatkozó dokumentáció a legminimálisabbra szorítkozik. Ebből következik, hogy még ha a Bizottság fel is fedez olyan iratokat – mint például a találkozókról készült beszámolók –, amelyek kifejezetten tanúsítják a piaci szereplők közötti jogellenes kapcsolatfelvételt, e dokumentumok általában csak töredékesek és szórványosak, így gyakran következtetésekkel kell bizonyos részleteket rekonstruálni. Ezért az esetek nagy részében a versenyellenes magatartás vagy megállapodás létezését bizonyos egybeesésekből és ténykörülményekből kell kikövetkeztetni, amelyek együtt figyelembe véve, más összefüggő magyarázat hiányában a versenyszabályok megsértésének bizonyítékául szolgálhatnak (a fenti 55. pontban hivatkozott Aalborg Portland és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 55–57. pontja, valamint a C-403/04. P. és C-405/04. P. sz., Sumitomo Metal Industries és Nippon Steel kontra Bizottság egyesített ügyekben 2007. január 25-én hozott ítélet [EBHT 2007., I-729. o.] 51. pontja).

60 Ami a jogsértés időtartamát illeti, azt szintén a Bizottságnak kell bizonyítania, mivel az időtartam az EK 81. cikk (1) bekezdése szerinti jogsértés fogalmának alkotóeleme. A fent említett elveket e tekintetben alkalmazni kell (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-105/04. P. sz., Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied kontra Bizottság ügyben 2006. szeptember 21-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-8725. o.] 94–96. pontját).

61 Végül az állandó ítélkezési gyakorlat szerint kifejezett elhatárolódás hiányában a Bizottság megállapíthatja, hogy a jogsértés nem ért véget (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-510/06. P. sz., Archer Daniels Midland kontra Bizottság ügyben 2009. március 19-én hozott ítéletének [EBHT 2009., I-1843. o.] 119. és azt követő pontjait, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

62 A jelen ügyben ki kell emelni, hogy az IBP France nem vitatja, hogy a Bizottság által 2001 márciusában lefolytatott vizsgálatokat megelőzően részt vett a jogsértésben.

63 Ki kell továbbá emelni, hogy a felperesek nem vitatják magukat a Bizottság által a terhükre rótt eseményeket, azaz az FNAS találkozóin való részvételt, a felperesek és az FRA.BO közötti kapcsolatokat, valamint az esseni vásáron felvett kapcsolatokat. Vitatják azonban ezen események versenyellenes jellegét, és azt, hogy azok a 2001 márciusát megelőző időszakot illetően megállapított egységes, összetett és folyamatos jogsértés keretébe illeszkednek.

64 Következésképpen meg kell vizsgálni, hogy a Bizottság 2001 márciusában lefolytatott vizsgálatait követően megállapított magatartásokat versenyellenes kapcsolatoknak kell-e minősíteni, és hogy e magatartások lehetővé teszik-e annak megállapítását, hogy ugyanazon jogsértés folytatódott.

65 Először is, ami a felpereseknek az FNAS találkozóin való részvételét illeti, e találkozók jegyzőkönyveiből többek között kitűnik, hogy az FNAS logisztikai bizottságának ülésein az árakra vonatkozó kérdéseket, úgymint az értékesítési haszonkulcsokat és a szerelvények árának emeléseit vitatták meg.

66 Ki kell ugyanis emelni, hogy a 2003. június 25-i jegyzőkönyv a versenytársak azon döntésére hivatkozik, amely szerint „az elérendő cél az, hogy *a minima* biztosítsák az árak stabilizálódását”. A 2003. október 15-i jegyzőkönyvből kitűnik, hogy az Aquatis France, az IBP és a Comap a többi gyártónak információkkal szolgált értékesítéseik egyes termékkategóriák szerinti megoszlásáról, valamint haszonkulcsaikról. A 2003. november 3-i találkozón a jövőbeli áremelésekre vonatkozóan cseréltek információkat. Ugyanígy a 2004. január 20-i jegyzőkönyvből kitűnik, hogy néhány eszmecsere után L. (Comap) azt javasolta, hogy „a piac reakciójának felmérése érdekében és azért, hogy párhuzamosan csökkentsék a csomagolások költségét, a gyártók tájékoztassák ügyfeleiket arról, hogy az anyagköltségek növekedése miatt 6%-os emelésre kerülhet sor”. E jegyzőkönyv szerint „[e]zen anyagköltség-növekedésnek az egész

termékskálára ki kell[ett] terjednie", tehát „[a]z új csomagolások egységárát 5,3 vagy 5,4%-kal [kellett] növelni". Végül e találkozót követően 2004. február 16-án telefonkonferenciára került sor, amely során minden egyes gyártó kifejtette véleményét a tervezett áremelésről.

67 Noha a szállítókkal a csomagolás módosítása iránti kérésükkel kapcsolatban folytatott tárgyalások a versenyjogot illetően nem jártak következménnyel, és az ilyen kérés további termelési költségeket vont maga után, az arra irányuló összehangolt magatartás, hogy mekkora százalékot hárítsanak át a szállítókra vagy a költségeknek a szállítókat terhelő részére, önmagában nem hatástalan a piacra nézve. Itt olyan kérdésről van szó, amelyről a vállalkozásnak önállóan kell döntenie. Ugyanez vonatkozik az értékesítési haszonkulcsokra és a szerelvények árának emeléseire is.

68 Másodszor, ami a kétoldalú kapcsolatokat illeti, az FRA.BO által az engedékenység iránti kérelme keretében tett nyilatkozatból és a közigazgatási eljárásban általa benyújtott néhány okirati bizonyítékból kitűnik, hogy a versenytársak a Bizottság vizsgálatait követően továbbra is cseréltek érzékeny információkat. Ezzel összefüggésben megjegyzendő, hogy a telefonbeszélgetések tartalmát bizonyítja néhány, a Comap képviselője és az FRA.BO képviselője közötti találkozókon készített kézzel írott feljegyzés (a megtámadott határozat (508)–(510) preambulumbekezdése), valamint az Aalberts Industries képviselője és az FRA.BO képviselője közötti megbeszélésre vonatkozó feljegyzés (a megtámadott határozat (511) preambulumbekezdése). Meg kell azonban jegyezni, hogy a felperesek esetében ilyen bizonyíték nem áll rendelkezésre. Az FRA.BO telefonszámlái valóban azt mutatják, hogy az FRA.BO képviselője és a felperesek képviselője többször is felvette a kapcsolatot, azonban az e beszélgetések során érintett témákat illetően semmilyen információval nem szolgálnak. Ennélfogva meg kell állapítani, hogy a Bizottság a felpereseket illetően kizárólag az FRA.BO nyilatkozatára támaszkodott.

69 E tekintetben megjegyzendő, hogy az engedékenységi politika keretében tett nyilatkozatok jelentős szerepet játszanak. Ezen, a vállalkozások nevében tett nyilatkozatok nem elhanyagolható bizonyító erővel rendelkeznek, mivel jelentős jogi és gazdasági kockázattal járnak (lásd ebben az értelemben a fenti 58. pontban hivatkozott JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 205. és 211. pontját, valamint a fenti 59. pontban hivatkozott Sumitomo Metal Industries és Nippon Steel kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 103. pontját). Azonban egyetlen kartellben való részvétellel vádolt vállalkozás nyilatkozata, amelynek pontosságát több más, hasonlóan vádolt vállalkozás vitatja, nem tekinthető az utóbbiak által elkövetett jogsértés megfelelő bizonyítékának, ha más bizonyíték azt nem támasztja alá (lásd a fenti 58. pontban hivatkozott JFE Engineering és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 219. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot). Annak ellenére, hogy a megtámadott határozatból kitűnik, hogy az említett telefonbeszélgetések nem magyarázhatók keresztszállításokkal, kivéve a 2002. júliusi keresztszállítást (a megtámadott határozat (788) preambulumbekezdése), és hogy a Bizottság bizonyítékokkal rendelkezik arra, hogy az FRA.BO a többi versenytárssal versenyellenes jellegű kapcsolatokat tartott fenn, meg kell állapítani, hogy más ténykörülmények hiányában az FRA.BO és a felperesek közötti kapcsolatok állítólag versenyellenes tartalmát nem bizonyították jogilag megkövetelt módon. Továbbá a megtámadott határozat nem említ azt sem, hogy a felperesek és más versenytársak között versenyellenes jellegű, kétoldalú kapcsolatok lettek volna.

70 Harmadszor, ami H.-nak (IBP Németország) és a Comap képviselőjének az esseni vásáron 2004. március 18-án való találkozóját illeti, H. nyilatkozatából kitűnik, hogy H. az árakra vonatkozó kérdésre válaszolt, és az IBP úgy tervezte, hogy 2004 márciusának végén megemeli az árakat. Mivel a felperesek nem bizonyították, hogy ezen információ már nyilvános volt, és hogy az IBP ezen emelésre vonatkozó hivatalos levelét csak 2004. március 30-án küldték meg, meg kell állapítani, hogy a német piacon folytatott árpolitikával összefüggő kapcsolatról volt szó, függetlenül attól, hogy elszigetelt volt-e, vagy sem.

71 Azon érv, miszerint ezen információcsere a kölcsönösség hiánya miatt nem volt versenyellenes jellegű, nem releváns. Az ítélkezési gyakorlat szerint nem szükséges, hogy

az információcsere kölcsönös legyen ahhoz, hogy sértse az önálló piaci magatartás elvét. E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy az érzékeny információk hozzáférhetővé tétele megszünteti a versenytárs jövőbeli magatartásával kapcsolatos bizonytalanságot, és közvetlenül vagy közvetetten befolyásolja az információk címzettjének stratégiáját (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-238/05. sz., Asnef-Equifax és Administración del Estado ügyben 2006. november 23-án hozott ítéletének [EBHT 2006., I-11125. o.] 51. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

72 E szakaszban tehát meg kell állapítani, hogy a Bizottság által 2001 márciusában lefolytatott vizsgálatokat követő, kifogásolt események többsége, azaz az FNAS találkozói keretében felvett kapcsolatok és az esseni vásáron való találkozó versenyellenes jellegű volt.

73 Ami azon kérdést illeti, hogy a 2001 márciusa előtti időszakot illetően megállapított jogsértés folytatásáról volt-e szó, ki kell emelni, hogy e jogsértés abban állt, hogy a versenytárs gyártók között több éven keresztül rendszeresen két- és többoldalú kapcsolatokat kezdeményeztek arra irányuló jogellenes magatartások kialakítása céljából, hogy a szerelvények piacának működését különösen az árak szintjét illetően mesterségesen szervezzék meg.

74 Az említett kapcsolatfelvételekre szakmai szövetségek keretében szervezett találkozókon, közelebbről az EFMA keretében (az ún. „Super EFMA” találkozók alkalmával), kereskedelmi vásárokon, *ad hoc* találkozókon és kétoldalú eszmecseréken került sor. Általában az áremelések megvitatását gyakran európai szinten kezdeményezték, az eredményt pedig nemzeti szinten hajtották végre, mivel a gyártók országonként saját ár-összehangolási mechanizmussal és az európai szinten kötött megállapodásokat kiegészítő helyi megállapodásokkal rendelkeztek.

75 A 2001 márciusát követő időszakot illetően kifogásolt magatartások is a szakmai szövetségek keretében (az FNAS találkozóin) felvett kapcsolatokban, a versenytársak között a verseny jellemzőire – úgymint az árakra, áremelésekre és az ügyfelekkel szemben alkalmazott üzleti feltételekre – vonatkozó kétoldalú kapcsolatokban és a kereskedelmi vásárokon (az esseni vásáron) felvett kapcsolatokban álltak.

76 Mivel a versenyellenes magatartások célja, azaz az árakra vonatkozó összehangolt magatartás nem változott, azon tény, hogy e magatartások egyes jellemzői, illetve intenzitása változott, a kérdéses kartell folytatását illetően nem releváns. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy elképzelhető, hogy a Bizottság vizsgálatait követően a kartell kevésbé szervezett formát öltött, és tevékenységének intenzitása változékonyabb lett. Azon tény alapján azonban, hogy a kartell tevékenységének intenzitása időszakonként változhat, nem állapítható meg a kartell megszűnése.

77 E tekintetben meg kell állapítani, hogy noha a kartell résztvevőinek száma a 2001. márciusi vizsgálatokat követően kilencről négyre csökkent, e vizsgálatokat megelőzően a kartell fő résztvevői (azaz a Comap, az IBP és az IMI korábbi leányvállalatai) – ahogyan a megtámadott határozatból kitűnik – továbbra is részt vettek a Bizottság vizsgálatait követően kifogásolt magatartásokban. Ugyanígy azon személyek közül néhányan, akik már 2001 márciusát megelőzően is részt vettek a kartellben, az ezen időpontot követően kifogásolt magatartásokban is részt vettek.

78 Ami a jogsértés földrajzi kiterjedését illeti, noha az FNAS találkozói kizárólag a francia piacra vonatkoztak, kitűnik, hogy a versenytársak között 2001 márciusát követően felvett versenyellenes kapcsolatok a többi nemzeti piacot, úgymint a német, a görög és az olasz piacot is érintették. Még ha a felperesek kizárólag a német és a francia

piacot illetően működtek is közre a kartellben, szükségszerűen tudniuk kellett, hogy a kartell kiterjedése jelentősebb volt, tehát versenytársaik más nemzeti piacokat is céloztak.

79 Mivel a résztvevők mindegyikének magatartása, ideértve a felperesekét is, ugyanazon versenyellenes célkitűzés folytatását célozta, azaz azt, hogy a szerelvények piacán az árak és az áremelések összehangolása, valamint érzékeny információk cseréje révén ellenőrizzék és korlátozzák a versenyt, a Bizottság helyesen állapíthatta meg, hogy a korábbi jogsértés folytatásáról van szó.

80 Végül a felperesek által e jogalap keretében felhozott többi érv, vagyis az arra alapított érvek, hogy a találkozók beszámolóit nem hagyták jóvá, továbbá maga az FNAS nem a megtámadott határozat címzettje, illetve hogy alkalmazták a versenyellenes magatartások elleni küzdelmet célzó programot, nem kérdőjelezi meg e megállapítást.

81 Először is azon érv, miszerint az FNAS találkozóiról készült beszámolókat nem hagyták jóvá, nem releváns. Nem vitatott ugyanis, hogy a felperesek e találkozókon képviselve voltak. Ennélfogva, mivel az említett beszámolókat megküldték a számukra, a felpereseknek lehetőségük volt arra, hogy írásban vagy a következő találkozón azokat kijavítsák, vagy jelezzék, hogy mely pontokban nem értenek egyet.

82 Másodszor azon érv, miszerint maga az FNAS nem címzettje a megtámadott határozatnak, szintén nem releváns. E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a megtámadott határozat (606) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság megállapította, hogy „noha rendelkezésre állnak arra vonatkozó bizonyítékok, hogy a gyártók

megállapodást kötöttek, amelyet az [AFC] szerint végre is hajtottak, semmilyen bizonyíték nincs arra vonatkozóan, hogy az FNAS aktívan elfogadta volna a gyártók által neki szánt feladatot, vagy hogy megkönnyítette volna a megállapodás végrehajtását". Ennélfogva a Bizottság a megtámadott határozat (607) preambulumbekezdésében helyesen állapította meg, hogy az FNAS nem vett részt a kérdéses megállapodásban, tehát nem szerepelhet a megtámadott határozat címzettjei között.

83 Harmadszor azon érvet illetően, hogy a versenyellenes magatartások elleni küzdelmet célzó programot alkalmazták, ki kell emelni, hogy azon tény, hogy a felperesek „compliance programme-ot" hajtottak végre, nem kérdőjelezi meg a versenyellenes találkozókon való részvételüket. Továbbá meg kell állapítani, hogy semmilyen dokumentum nem teszi lehetővé annak megállapítását, hogy a kartelltől nyilvánosan elhatárolódtak volna.

84 Végül, negyedszer azon állítást illetően, miszerint a kifogásközlés az FNAS találkozóival kapcsolatban nem vádolta jogsértéssel a felpereseket, ennélfogva sérült a meghallgatáshoz való joguk, meg kell állapítani, hogy az engedékenység iránti kérelmükben maguk a felperesek nyújtották be az FNAS találkozóinak jegyzőkönyveit, és ezt követően a Bizottság a kifogásközlésben jelezte, hogy úgy véli, a versenyellenes kapcsolatok, ideértve az FNAS találkozóin felvett kapcsolatokat is, egységes és folyamatos jogsértés részét képezik.

85 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy az első jogalapot el kell utasítani.

A bírság összegének hibás kiszámítására alapított, második jogalapról

A felek érvei

86 A felperesek először is azt állítják, hogy az IBP France-ra kiszabott bírság meghaladja a forgalmának 10%-át, amely forgalom 2005-ben csak 4 896 000 eurót tett ki. Következésképpen az IBP France-ra kiszabott bírságösszeg felső határának 489 600 eurónak kellett volna lennie.

87 A felperesek előadják továbbá, hogy ugyanazon magatartás miatt kétszer szabták ki az IBP France-ra az 5,63 millió euró bírságot, először azon időszak címén, amikor a Deltához tartozott, másodszor pedig azon időszak címén, amikor az AFC-hez tartozott.

88 Az 1998. évi iránymutatás alkalmazását illetően a felperesek a Bizottság megközelítésével szemben több érvet is felhoznak. Először is azt állítják, hogy a jogsértést nem „különösen súlyos", hanem „enyhe" jogsértésnek kellett volna minősíteni. Álláspontjuk alátámasztása érdekében a felperesek arra hivatkoznak, hogy megváltozott az Oystertec politikája, továbbá elhatárolódtak a kartelltől, valamint a Bizottság sosem vádolta őket „különösen súlyos" jogsértésben való részvétellel.

89 Másodszor a felperesek azt állítják, hogy a velük szemben bizonyított jogsértés időtartama csak hét hónap, míg a Bizottság számítása szerint a részvételük két évig és négy hónapig tartott. Ezenkívül úgy vélik, hogy egyenlőtlen bánásmód áldozatai lettek, mivel nem állapították meg az Aalberts Industries felelősségét a 2001-től 2003

júniusáig tartó időszakot illetően jogsértésben való részvétel miatt, noha a Bizottság e társasággal szemben semmilyen más bizonyítékkal nem rendelkezett, mint amelyeket a felperesekkel szemben is felhasznált.

90 Harmadszor a felperesek úgy érvelnek, hogy a Bizottság akkor, amikor a kérdéses vállalkozások piaci részesedése alapján kiigazította a bírságok összegét, nem vette figyelembe azon tényt, hogy az AFC „kisebb jelentőségű gazdasági szereplő" volt. A felperesek vitatják azt is, hogy a bírságuk alapösszegét 60%-kal növelték azért, mert a Bizottság vizsgálatait követően nem vetettek véget a jogsértésnek, arra hivatkozva, hogy az AFC csak 2001. november 23-án, azaz az említett vizsgálatokat követően nyolc hónappal szerezte meg őket.

91 Negyedszer az amiatt alkalmazott növelést illetően, mert az AFC megtévesztő információkkal szolgált, a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság ezen 50%-os növelés alkalmazásával megsértette az arányosság elvét. Ugyanis, noha R. hibát követett el, a Bizottság nem tudta bizonyítani, hogy R. a Bizottságot tévedésbe akarta ejteni. Ezenkívül az 1/2003 rendelet alapján a Bizottság csak a vállalkozás forgalmának 1%-áig terjedő összegű bírságot szabhat ki, ha a vállalkozás a tájékoztatáskérésre válaszolva pontatlan vagy félrevezető információkkal szolgál.

92 Továbbá a felperesek vitatják az FRA.BO nyilatkozatainak hitelességét. E tekintetben úgy vélik, hogy az FRA.BO által előterjesztett bizonyítékokat nem erősítik meg más bizonyítékok, és teljes mértékben az FRA.BO érdekében állt, hogy a rá kiszabott bírság összegének csökkentése érdekében a versenytársait hibáztassa.

93 Ötödször a felperesek azt kifogásolják, hogy a Bizottság a megtámadott határozatban kizárólag az „érintett termékre” hivatkozott, teljes mértékben figyelmen kívül hagyva a termék piacának tényleges méretét, amely olyan termékeket is magában foglal, mint a műanyagszerelvények.

94 Hatodszor a felperesek előadják, hogy noha „különösen súlyosnak” minősített jogsértéssel vádolták őket, az AFC pénzügyi nehézségeit illetően ők több érvet is előadtak. A felperesek szerint a Bizottság az ő jogaikat is megsértette, amikor nem vizsgálta meg, hogy az AFC leányvállalatai pénzügyileg képesek-e megfizetni a kiszabott bírságot.

95 Végül a felperesek azt állítják, hogy a Bizottság az 1996. évi engedékenységi közleményt tévesen alkalmazta. Előadják különösen, hogy jogosan bíztak abban, hogy csökkentést kapnak, mivel a Bizottság az engedékenység iránti kérelmüket elfogadta. Következésképpen, ha a Bizottságnak az engedékenység iránti kérelmükkel kapcsolatban fenntartásai lettek volna, azokat ki kellett volna fejeznie.

96 A Bizottság állításával ellentétben a felperesek előadják, együttműködésük hozzáadott értéket jelentett különösen az FNAS találkozóira és az esseni vásár alkalmával tartott találkozóra vonatkozóan szolgáltatott bizonyítékok miatt. Sőt, a felperesek olyan információkkal is szolgáltak, amelyek megerősítik az FRA.BO engedékenység iránti kérelmében foglalt információkat.

97 Ezenkívül a felperesek úgy érvelnek, hogy a Bizottság túl nagy jelentőséget tulajdonított annak, hogy állítólag késedelmesen nyújtották be az engedékenység iránti kérelmüket. Azt állítják, hogy az esetleges versenyellenes tevékenységek felfedezése után haladéktalanul intézkedéseket tettek az engedékenység kérelmezése érdekében.

98 A tényállás esetleges vitatását illetően a felperesek úgy érvelnek, hogy engedékenység iránti kérelmükből egyértelműen kitűnik, hogy az FNAS-t és az esseni vásáron tartott találkozót illetően nem vitatják a tényállást. Csupán azzal nem értenek egyet, ahogyan a Bizottság azokat az egységes és folyamatos jogsértés fennállásának alátámasztása érdekében értelmezte. A telefonhívásokat illetően a felperesek azt állítják, hogy azokat – bármiről is legyen szó – nem tudták elismerni, mivel ezen állítások nem voltak alátámasztva.

99 A felperesek ebből arra következtetnek, hogy az 1996. évi engedékenységi közlemény alapján legalább olyan mértékben kellett volna csökkenteni a bírságuk összegét, mint a Deltáét, azaz 20%-kal, vagy a bizonyításfelvételhez való hozzájárulásuk figyelembevétele érdekében akár az 50%-hoz közeli mértékben.

100 A Bizottság a jelen jogalap elutasítását kéri.

A Törvényszék álláspontja

101 Az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdése szerinti, a teljes forgalom 10%-os felső határának állítólagos túllépésére alapított kifogást illetően emlékeztetni kell arra, hogy amikor a bírságot kiszabó bizottsági határozat címzettje egy gazdasági egységet képező cégcsoport vezetője, e felső határ alkalmazásakor a cégcsoport egészének forgalmát figyelembe kell venni. A megtámadott határozat elfogadásakor az IBP France 100%-ban az IBP leányvállalata volt, és a két társaság egyetlen gazdasági egységet képezett. Ennélfogva a Bizottság az említett felső határ kiszámításakor helyesen támaszkodott az IBP teljes forgalmára.

102 Ami azon kifogást illeti, miszerint ugyanazon magatartás miatt kétszer szabták ki az IBP France-ra az 5,63 millió euró bírságot, először azon időszakot illetően, amikor a Deltához tartozott, másodszor pedig azon időszakot illetően, amikor az AFC részét képezte, e kifogást el kell utasítani. Az IBP forgalma alapján kiszámított 10%-os felső határ alkalmazása után az IBP France-ra kiszabott egyetlen bírságot ugyanis két külön részre osztották, egyrészről a korábbi anyavállalatával, másrészről pedig a jelenlegi anyavállalatával való egyetemleges felelőssége miatt.

103 Ami az arra alapított kifogást illeti, hogy először is a jogsértés súlyát illetően tévesen alkalmazták az 1998. évi iránymutatást, először is emlékeztetni kell arra, hogy a felperesek azon érve, miszerint a 2001 utáni események nem függtek össze a korábbi jogsértéssel, már elutasításra került. Ennélfogva azon érv, miszerint a 2001 után megállapított magatartások nem minősíthetők különösen súlyos jogsértésnek, nem releváns. A horizontális ármegállapodások ugyanis jellegüknél fogva különösen súlyos jogsértések. Másodszor az „egységes, összetett és folyamatos jogsértés" fogalmához szorosan hozzátartozik, hogy a jogsértés „különösen súlyosnak" való minősítését a jogsértés teljes időtartamát illetően annak valamennyi alkotóelemére alkalmazni kell. Azon tény, hogy a jogsértés keretében folytatott tevékenység intenzitása időszakonként változott, nem kérdőjelezi meg ezen állítást. Harmadszor a jogsértést valamennyi résztvevő esetében különösen súlyosnak kell minősíteni. Az egyes érintett vállalkozások egyedi részvételének mértékét a súlyosító vagy enyhítő körülmények alapján lehet figyelembe venni. Végül a Bizottság a kifogásközlésben már jelezte, hogy a jogsértést különösen súlyosnak tekinti. A felperesek tehát nem állíthatják érvényesen, hogy e minősítés kizárólag az IBP France-t érintette.

104 Másodszor az arra alapított érv, miszerint a felperesek a jogsértésben való részvételük időtartamát illetően az Aalberts Industriesszal szemben állítólag egyenlőtlen bánásmódban részesültek, szintén nem helytálló. A Bizottság ugyanis a bizonyítékok átfogó értékelését követően megállapította, hogy nem rendelkezik elegendő bizonyítékkal

annak alátámasztására, hogy az Aalberts Industries a vizsgálatokat közvetlenül követő időszakban részt vett a jogsértésben. Továbbá az IMI, az Aalberts Industries jogelődje a vizsgálatokat követően rögtön véget vetett a részvételének. Erről azonban nincs szó a Delta és a felperesek esetében, akik nem határolódtak el nyilvánosan a vitatott kartelltől. Ezenkívül, még ha a Bizottság a bizonyítékok értékelése keretében meg is sértette az egyenlő bánásmód elvét, ezen elv tiszteletben tartását össze kell egyeztetni a jogszerűség elvének tiszteletben tartásával, amely szerint valamely harmadik személy javára elkövetett jogellenes cselekményre előnyök szerzése végett senki nem hivatkozhat.

105 Harmadszor az azzal kapcsolatos érvet illetően, hogy a bírság alapösszegét 60%-kal növelték, mert a felperesek a Bizottság vizsgálatait követően továbbra is részt vettek a kartellben, emlékeztetni kell arra, hogy a felperesek kizárólag azzal érveltek, hogy e növelés „megmagyarázhatatlan", mivel az AFC általi felvásárlásra csak 2001. november 23-án került sor, és az új igazgatóságuk a megfelelőséget célzó eljárások bevezetésével haladéktalanul elhatárolódott a kartelltől. Ennélfogva először is meg kell állapítani, hogy a felperesek nem vitatják, hogy a Bizottság súlyosító körülmények címén jogosult figyelembe venni azon tényt, hogy a vállalkozás az e tekintetben indított vizsgálat kezdetét követően továbbra is részt vett a jogsértésben. Másodszor, ahogyan fentebb már megállapításra került, a közösségi joggal való megfelelőséget célzó program végrehajtása ellenére a felperesek 2001 márciusát követően továbbra is részt vettek a kartellben. Következésképpen a felperesek által előadott érv nem fogadható el.

106 Negyedszer azzal kapcsolatban, hogy a bírság alapösszegét 50%-kal növelték, mivel az AFC félrevezető információkkal szolgált, a megtámadott határozat (789) preambulumbekezdéséből kitűnik, hogy a Bizottság úgy vélte, hogy a nyújtott információk őt tévedésbe ejtették, ami szerinte súlyosító körülménynek minősítendő.

107 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az említett információkat az AFC által a kifogásközlésre adott válaszhoz csatolt nyilatkozat tartalmazta, amelyben R. (IBP Banninger Italia) megjegyezte, hogy a kérdéses időszakban nem volt kapcsolatban az FRA.BO-val. Miután azonban szembesült az FRA.BO egyes telefonszámláival, R. árnyalta válaszát, egyrészről arra hivatkozva, hogy nem emlékszik e kapcsolatokra, másrészről pedig azzal érvelve, hogy e kapcsolatok a versenyjog tekintetében semmilyen következményekkel nem járnak.

108 Ki kell emelni, hogy függetlenül attól, hogy az 1/2003 rendelet 23. cikkének (1) bekezdése vagy az említett rendelet 23. cikkének (2) bekezdése alapján kiszabott bírságról van-e szó, a bírság csak akkor szabható ki, ha a kérdéses cselekményt „szándékosan vagy gondatlanul" követték el. Ezenkívül a súlyosító körülmények lehetővé teszik az egyes érintett vállalkozások jogsértésben való részvétele viszonylagos súlyának figyelembevételét, miközben a bírságösszeg súlyosító körülmény miatti növelésének arányosnak kell lennie a kifogásolt magatartás súlyával.

109 Továbbá azon tény, hogy az 1/2003 rendelet lehetővé teszi, hogy a Bizottság a vállalkozás forgalmának legfeljebb 1%-át kitevő összegű bírságot szabjon ki önálló jogsértés miatt, ha a vállalkozás a tájékoztatáskérésre megtagadja a választ, illetve pontatlan vagy félrevezető információkkal szolgál, nem zárja ki, hogy azt súlyosító körülményként figyelembe lehessen venni (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-308/04. P. sz., SGL Carbon kontra Bizottság ügyben 2006. június 29-én hozott ítéletének [EBHT 2006., I-5977. o.] 64. pontját). Hozzá kell tenni azonban, hogy e két minősítés közül az egyik alkalmazása kizárja, hogy ugyanazon magatartást illetően a másikat egyidejűleg figyelembe lehessen venni.

110 Továbbá, amennyiben a felperesek előadják, hogy sérült az arányosság elve, mivel az 1/2003 rendelet 23. cikkének (1) és (2) bekezdésében említett felső határok különböznek, a Törvényszék nem ért egyet a felperesek érvelésével. A két rendelkezés ugyanis különböző jogsértésekre vonatkozik.

111 Mindenesetre az 1/2003 rendelet 23. cikkének (1) bekezdése a jelen ügyben nem alkalmazható, mivel nem az ugyanezen rendelet 18. vagy 20. cikke szerinti tájékoztatáskérésről vagy kérdésről, hanem a védelemhez való jog gyakorlása keretében a kifogásközlésre adott válaszról van szó. Még ha a vállalkozások szabadon is dönthetnek arról, hogy az 1/2003 rendelet 18. cikkének (1) bekezdése alapján nekik címzett tájékoztatáskérésekre válaszolnak-e, vagy sem, az említett rendelet 23. cikke (1) bekezdésének a) pontjából kitűnik, hogy amennyiben a vállalkozások a válaszadás mellett döntenek, kötelesek pontos információkkal szolgálni. E tekintetben meg kell állapítani, hogy az 1/2003 rendelet rendszerére figyelemmel a pontos információk nyújtására vonatkozó kötelezettség a kifogásközlésre adott válasz esetében is alkalmazandó. Kétségtelen, hogy nem létezik kifogásközlésre való válaszadási kötelezettség. Továbbá a védelemhez való jog gyakorlása magában foglalja a Bizottság által alapul vett dokumentumok bizonyító erejének vitatását is. Ha azonban a vállalkozás más információkkal, mint például tanúvallomással szolgál annak bizonyítása érdekében, hogy a Bizottság által a kifogásközlésben hivatkozott bizonyítékok hamisak, ezen információknak pontosaknak kell lenniük.

112 A jelen ügyben a Bizottság a félrevezető információk nyújtását súlyosító körülményként vette figyelembe. A Bizottság ugyanis az AFC terhére rója, hogy tagadta egyrészről a telefonhívások megtörténtét, másrészről pedig azt, hogy e hívások a Bizottság szerint versenyellenes jellegűek voltak. Márpedig, ahogyan a tárgyaláson maga a Bizottság is elismerte, ez utóbbi elem nélkül az említett telefonhívásoknak a szóban forgó ügyben nem lett volna következményük, következésképpen nem minősültek volna súlyosító körülménynek.

113 Az első elemet illetően meg kell jegyezni, hogy 2005. november 29-i első nyilatkozatában R. – amint a fenti 107. pontban már említésre került – tagadta e kapcsolatok létezését. E tekintetben úgy nyilatkozott, hogy „megérti, hogy [B.] miért mondja, hogy telefonon kapcsolatban volt [vele] a 2001-től 2005-ig terjedő időszakban, amely valószínűleg a 2001-től 2004 áprilisáig tartó időszakra korlátozódott", azonban ez „téves".

A telefonszámlákra tekintettel módosított 2006. március 17-i nyilatkozatában azt állította, hogy nem emlékszik e hívásokra. Ellenőrizte e hívások megtörténtét a mobiltelefonjának a 2002 szeptemberétől 2003 decemberéig tartó időszakra vonatkozó számláiban, amelyek megerősítették, hogy nem hívta B. telefonszámait.

114 E tekintetben megjegyzendő, hogy a felperesek voltak felelősek azért, hogy ellenőrizzék a nyilatkozat hitelességét, mielőtt azt a kifogásközlésre adott válaszukhoz csatolják, vagy legalábbis ellenőrizzék a kérdéses telefonszámlákat, ahogyan ezt R. módosított nyilatkozata esetében egyébként megtették. Ebben az értelemben gondatlanságból elkövetett cselekményről lehetne szó. Azon tény, hogy a felperesek ezt követően belső intézkedéseket hoztak, e tekintetben semmit nem változtat.

115 A második elemet illetően azonban meg kell állapítani, hogy egyetlen bizonyíték sem erősíti meg az FRA.BO nyilatkozatát, miszerint rendszeresen versenyellenes célú telefonos kapcsolatfelvételre került sor R.-rel (IBP Banninger Italia) (lásd továbbá a fenti 69. pontot). Az FRA.BO kifogásközlésre adott válaszából ugyanis kitűnik, hogy P. és B. közölte, nem emlékszik az egyes telefonhívások tartalmára. Az említett válasz szerint P. és B. csak azt közölte, emlékszik, hogy általában sok telefonos kapcsolatfelvételre került sor, ideértve a versenytársakkal az árakra és az ügyfeleknek biztosított feltételekre vonatkozó tárgyalásokat is. Nyilatkozatában B. egyszerűen azt közölte, emlékszik, hogy R.-rel kapcsolatban volt.

116 Ebből következik, hogy noha bizonyítást nyert az említett telefonos kapcsolatok fennállása, nem bizonyított, hogy versenyellenes kapcsolatokról volt szó. Ennélfogva a Bizottság tévesen állapította meg, hogy a kérdéses információk nyújtása súlyosító körülménynek minősül.

117 A fenti megfontolásokból következik, hogy függetlenül azon kérdéstől, vajon a jelen ügy körülményei között a növelés mértéke arányos volt-e, a Bizottság tévesen növelte 50%-kal a bírság alapösszegét. A bírság összegére kifejtett hatást illetően meg kell állapítani, hogy a felperesekre kiszabott bírság összege az 1/2003 rendelet 23. cikkének (2) bekezdésében említett 10%-os felső határ alkalmazására figyelemmel azonban változatlan marad.

118 Ötödször azon érvet illetően, miszerint a Bizottság nem határozta meg az érintett piacot, és kizárólag az „érintett termékre" hivatkozott, emlékeztetni kell arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint az EK 81. cikk megsértését megállapító bizottsági határozat tárgyát képező piacot a kartell megállapodásai és tevékenységei határozzák meg (lásd ebben az értelemben a Törvényszék T-71/03., T-74/03., T-87/03. és T-91/03. sz., Tokai Carbon és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2005. június 15-én hozott ítéletének [az EBHT-ban nem tették közzé] 90. pontját). Márpedig a megtámadott határozat (634) preambulumbekezdése szerint a Bizottság vizsgálata rámutatott arra, hogy a kartell végrehajtási időszakának különböző időpontjaiban valamennyi típusú és valamennyi méretű szerelvény, ideértve a hegesztés nélküli szerelvényeket is, versenyellenes tárgyalások tárgyát képezte. Továbbá, még ha feltételezzük is, hogy a műanyagszerelvények a szerelvények piacának részét képezik, ahogyan a felperesek állítják, az ügy irataiból nem derül ki, hogy azok versenyellenes intézkedések tárgyát képezték volna.

119 Hatodszor, ami az AFC pénzügyi nehézségeit illeti, és amennyiben a felperesek kifogásolják, hogy a Bizottság nem vette figyelembe a bírság megfizetésére való képességüket, meg kell állapítani, hogy ezen érv nem fogadható el.

120 Először is a Bizottság a bírság összegének meghatározása során nem köteles figyelembe venni a vállalkozás veszteséges pénzügyi helyzetét, mivel az ilyen kötelezettség elismerése indokolatlan versenyelőnyhöz juttatná a piaci feltételekhez legkevésbé alkalmazkodó vállalkozásokat (lásd ebben az értelemben a Bíróság 96/82–102/82.,

104/82., 105/82., 108/82. és 110/82. sz., IAZ International Belgium és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 1983. november 8-án hozott ítéletének [EBHT 1983., 3369. o.] 54. és 55. pontját, valamint a fenti 31. pontban hivatkozott Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 327. pontját).

121 Másodszor azon tény, hogy az 1998. évi iránymutatás 5. pontjának b) alpontja kifejezetten megemlíti a fizetőképességet, nem kérdőjelezi meg ezen ítélkezési gyakorlatot. Ez a fizetőképesség ugyanis csak „sajátos társadalmi környezetben" játszik szerepet, amely azt jelenti, hogy bírság megfizetésének milyen következményei lehetnek, különösen a munkanélküliség emelkedésére vagy a termelési láncban az érintett vállalkozáshoz képest feljebb vagy lejjebb álló szektorban a gazdasági helyzet romlására tekintettel (a fenti 109. pontban hivatkozott SGL Carbon kontra Bizottság ügyben hozott ítélet 106. pontja).

122 Márpedig a felperesek nem nyújtottak be semmilyen bizonyítékot, amely alkalmas lett volna ilyen környezet fennállásának alátámasztására. Ezenkívül a jogsértés minősítését tartalmazó kifogásközlés címzettjeiként a közigazgatási eljárásban nem kérték, hogy a Bizottság vegye figyelembe, hogy nem képesek megfizetni a bírságot.

123 Végül, ami az alapított érveket illeti, hogy a Bizottság az 1996. évi engedékenységi közleményt tévesen alkalmazta, mivel a felperesekkel szemben megtagadta a bírság összegének az említett közlemény D. címe (2) bekezdésének első és második franciabekezdésében foglalt rendelkezések alapján való csökkentését, ezen érveket szintén el kell utasítani. E tekintetben az ítélkezési gyakorlatból kitűnik, hogy a bírság összegének a közigazgatási eljárás során való együttműködés alapján történő csökkentése csak akkor igazolt, ha az érintett vállalkozás magatartása lehetővé tette a Bizottság számára a jogsértés fennállásának könnyebb megállapítását, és adott esetben annak megszüntetését (lásd ebben az értelemben a Bíróság C-297/98. P. sz., SCA Holding kontra Bizottság ügyben 2000. november 16-án hozott ítéletének [EBHT 2000., I-10101. o.] 36. pontját). Szintén az ítélkezési gyakorlat szerint az 1996. évi engedékenységi

közlemény alapján való csökkentés csak akkor lehet igazolt, ha e tekintetben megállapítható, hogy az átadott információk és általánosabban az érintett vállalkozás magatartása a vállalkozás valódi együttműködését bizonyítja (a fenti 31. pontban hivatkozott Dansk Rørindustri és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben hozott ítélet 388–403. pontja, különösen pedig a 395. pontja). Márpedig az ügy irataiból kitűnik, hogy a felperesek együttműködése igen korlátozott volt.

124 E tekintetben először is ki kell emelni, hogy az AFC az engedékenység iránti kérelmet a cégcsoport nevében az eljárás igen előrehaladott szakaszában terjesztette elő az FRA.BO kérelme után, aki a jogsértésre vonatkozóan már közvetlen bizonyítékokkal szolgált. Az AFC által szolgáltatott információ valóban segítette a Bizottságot a 2003 júniusa és 2004 áprilisa közötti időszakot illetően a jogsértés fennállásának bizonyításában, mivel megerősítette az FRA.BO által szolgáltatott információt. Az AFC azonban a Bizottság vizsgálatait követő időszakot illetően csak kevés tényt ismert el, és ezen időszakot illetően vitatja az IBP jogsértésben való részvételét.

125 Másodszor, még ha az esseni vásár alkalmával létrejött találkozóra vonatkozó információ az AFC-től is származott, a felperesek ezen esemény jelentőségét lebecsülték. Ugyanez vonatkozik az FNAS keretében tartott találkozókra is.

126 Végül a felperesek ezzel összefüggésben nem hivatkozhatnak az engedékenység iránti kérelmük eredményébe vetett jogos bizalomra. Az 1996. évi engedékenységi közlemény E. címének (2) bekezdésében foglalt rendelkezések ugyanis kifejtik, hogy a Bizottság csak a határozata elfogadásának időpontjában vizsgálja meg, hogy az említett közlemény B., C. és D. címében foglalt feltételek teljesülnek-e.

127 A fenti megfontolások összességéből következik, hogy a második jogalapot és következésképpen a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy helyt kellene adni a felperesek által előterjesztett, pervezető intézkedések, illetve bizonyításfelvétel iránti kérelemnek.

A költségekről

128 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 3. §-a alapján részleges pernyertesség esetén, illetve kivételes okból a Törvényszék elrendelheti a költségeknek a felek közötti megosztását vagy azt, hogy a felek mindegyike maga viselje saját költségeit. A jelen ügy körülményei között (lásd a fenti 117. pontot) a Törvényszék úgy határoz, hogy a felperesek viselik saját költségeiket, valamint a Bizottság részéről felmerült költségek 80%-át, a Bizottság pedig viseli saját költségeinek 20%-át.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.

2) Az IBP Ltd és az International Building Products France SA viseli saját költségeit és az Európai Bizottság költségeinek 80%-át. Viselik továbbá az ideiglenes intézkedés iránti eljárással kapcsolatban felmerült saját költségeiket és a Bizottság költségeit.

3) A Bizottság viseli saját költségeinek 20%-át.

Martins Ribeiro Wahl Dittrich

Kihirdetve Luxembourgban, a 2011. március 24-i nyilvános ülésen.

Aláírások